

o vyloučení nebo propuštění ze záboru, jednostranně stanovil neb o čem se tam oboustranně s účastníkem dohodl. Dohoda taková jest přípustná, neboť, jako v řízení sporném smír nahrazuje rozsudek, tak i zde dohoda mezi oběma zájemníky, z nichž právě jedním je stát zastoupený rozhodujícím úřadem, nahrazuje rozhodnutí, jenže ovšem i dohoda ta musí vykazovati podmínky zákonného rozhodnutí, t. j., musí-li každé propuštění, jež Státní pozemkový úřad přiznati chce (§ 7 čís. 1 zák. o poz. úř.) schváleno býti správním výborem (§ 11 čís. 1 téhož zákona), musí se tohoto souhlasu správního výboru dostati i dohodě, rozhodnutí nahrazující, má-li býti platná. Jak viděti, má se tedy vše právě naopak, než jak mínil shora Státní pozemkový úřad: nejen že nevystupuje Státní pozemkový úřad při výpovědi jako úřad, nýbrž naopak jako strana, ale také nevystupuje při dohodě o propuštění ze záboru jako strana, nýbrž naopak jako úřad, protože dohoda ta nahrazuje jen rozhodnutí jeho, jež on vynésti může právě jen jako úřad. Vypovídána-li však půda propuštěná, nezabraná, je porušen § 12 náhr. zák. Z toho všeho plyne, že rozhodnouti nelze, pokud není vyšetřeno, zda tvrzení stěžovatele o dohodě na pravdě spočívá a zda došla tvrzená dohoda souhlasu správního výboru, jenž ovšem může býti udělen buď pozadu nebo také předem zmocněním, po případě více méně všeobecným.

Čís. 4358.

Čl. XII. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.

Při přidělu pozůstalosti k projednávání notářem není soud vázán vůlí dědiců (většiny jich).

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1924, R I 915/24.)

Pozůstalostní soud přidělil pozůstalost k projednání notáři. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Zákonem ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. odstraněn byl čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., dle něhož projednání pozůstalosti prikazováno bylo notářům jako soudním komisařům s výhradou, že dědicům ponechána byla možnost, by sami pozůstalost si projednali, a nově bylo v čl. XII. ustanoveno, že mohou úkony tam naznačené podle uvážení soudu přiděleny býti notářům. Rozhoduje tudíž jen úvaha soudcova o tom, má-li pozůstalost projednána býti na soudě či nikoli a poněvadž v tomto případě nebyly uvedeny žádné věcné důvody, jež by změnu původního rozhodnutí soudcova, aby notář jako soudní komisař pozůstalost projednal, činily nutnou aneb aspoň účelnou; projevené přání některých dědiců bylo vyvráceno opačným přáním poručnice nezl. dědiců, nemá ani rekursní soud důvodů, by rozhodnutí prvního soudu o tom, kdo má pozůstalost projednati, změnil a v příčině té jiné opatření nařizoval.

Nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé napadají usnesení rekursního soudu, potvrzující usnesení soudu první stolice z důvodu nezákonnosti (§ 16 čís. pat. ze dne 9. srpna

1854, čís. 208 ř. zák.). Rekursní soud však čl. XII. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. správně vyložil, neboť i podle jeho odůvodnění státi se má přiděl pozůstalosti notáři k projednání výjimkou, což zákon slovy »podle uvážení soudu« chtěl naznačiti a čemuž i § 185 notářského řádu ze dne 21. května 1855, čís. 94 ř. zák. posud platícího svědčí. Neznamenají však ona slova, že soud jest při tomto přidělu notáři vázán vůlí většiny dědiců — pak by tu nebylo uvažování soudu, nýbrž rozhodování dědiců zákonem neodůvodněné. Nepříčí se tudíž napadené usnesení zákonu a jest mimořádný dovolací rekurs neoprávněn.

Čís. 4359

Soud nemůže poškozenému přisouditi ušlý výdělek (§ 1325 obč. zák.), třebas nezpůsobilost k povolání byla zjištěna, pak-li žalobce neuvedl a neprokázal okolnosti, z nichž dala by se výše ušlého výdělku stanoviti.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1924, Rv I 1161/24.)

Žalobce byl těžce poraněn vlakem, najedším na jeho povoz. Žalobou domáhal se na dráze kromě jiného též měsíčních 1500 Kč pro nezpůsobilost k výdělku. Žaloba byla v tomto směru zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Pokud jde o dovolání žalobcovo ohledně nepřisouzení ušlého výdělku za dobu od 1. května do konce roku 1924, jest sice správným, že žalobce prokázal nezpůsobilost k povolání v roce 1921 50%ní a v letech 1922, 1923 a 1924 25%ní, není však správným mínění dovolatelovo, že odvolací soud měl mu na požadovanou jím měsíční rentu po 1500 Kč po případě nějakou nižší rentu dle volného svého uvážení přisouditi, i když žalobce neprokázal a ani důkazů o tom nenabídl, kolik mu na výdělku za tuto dobu aspoň přibližně ušlo. Bylo povinností žalobcovou, chtěl-li za uvedenou dobu ušlý zisk míti přisouzen, by v první stolici uvedl, a také prokázal, jaký výdělek mu za svrchu uvedenou dobu jeho zjištěné zmenšené způsobilosti k povolání ušel, a teprve kdyby to byl žalobce učinil, byl by soud procesní po případě soud odvolací mohl za předpokladů Šu 273 c. ř. s. výši toho ušlého výdělku, žalobcem pod důkaz postaveného volnou úvahou stanoviti. Když žalobce o důkaz výše svého ušlého výdělku za svrchu uvedenou dobu své zmenšené způsobilosti k povolání vůbec se nepokusil, nemohl soud z moci úřední tuto chybu jeho ani v první ani v druhé stolici napravovati, a nemohl mu proto za tuto dobu nějaký ušlý výdělek, o jehož důkaz se sám nepokusil, přiřknouti. Názor žalobcův, že jeho ušlý zisk s ohledem na okolnosti tohoto případu a povahu jeho obchodu za tuto dobu vůbec prokázati se nedá, není správným, a žalobce v každém případě měl se o důkaz tento